

KÖZGAZDASZ

Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem lapja

VII. ÉVFOLYAM, 16. SZÁM.

Ara: 50 fillér

1965. OKTÓBER 25.

VIZSGAEREDMÉNYEK

Legutóbbi számunkban az idei felvételi vizsgák eredményeit értékeljük és megpróbáltuk néhány helytálló következtetéssel, tanáccsal segíteni elsőéveseinket és azokat a középiskolásokat, akik egyetemünkön szeretnék folytatni tanulmányaikat. Ugyanakkor azonban ne feledkezzünk meg az egyetemi tanulmányi átlag alakulásáról sem. Nézzük meg, milyen eredmények születtek az 1964-65-ös tanév II. félévében.

Egyetemünk hallgatóinak tanulmányi átlaga az utóbbi vizsgaidőszak lezárása után

Vissza a középiskolába...

A Közgazdász hasábjain újból és újból felvetődik a probléma, hogy egyetemünk az ország középiskoláiban nem eléggé ismert. Ezzel kapcsolatban magam is tapasztaltam meglehetősen sok dolgot. Jó lenne változtatni a helyzetet. Jónak tartom, hogy a Közgazdász egyes számainak eljuttatja a középiskolákba. (En is elküldöm annak a kollégiumnak, ahol négy évig éltem.) Ezen túlmenően azonban javaslom a hallgatók bekapcsolását egyetemünk megismertetésébe. Véleményem szerint sokan vállalnak önként is, hogy visszatérjenek régi iskolájukba, és ott legalább a negyedikeseznek elmondanak egyetemünkről a legfontosabbakat. Ezt elképzelhetőnek tartom egyéni beszélgetések vagy szervezett előadások kapcsán is.

Azért lenne ez a megoldás hatásos, mert küldöttünket a középiskolások rögtön mint ismerőst, esetleg mint barátot fogadják, aki „már ott van”. KISZ-szervezetünk hatásos akciója lenne, ha e kezdeményezés megvalósulna.

Végezetül megjegyzem, hogy mindez nem véletlen ötlet, hanem létező igény felismerése. Régi kollégiumomban kértek meg még szeptember elején, látogassam meg őket, és beszéljek nekik az egyetemről.

Nem minden középiskola keresi meg egyetemre került diákjait és hívja vissza őket, mintegy „beszámoltatva” élményeikről, tapasztalataikról. De a pályaválasztásnál nagyon sokat számít az ilyen propaganda, és ha már rajtunk múlik, miért ne ragadjuk meg az alkalmat a tehetséges, hozzáink való fiatalok útkeresésének könnyítésére, döntésük befolyásolására.

TÖRZSÜK ISTVÁN

3,40 volt, ami a korábbi félévekhez képest kismérvű csökkenést jelent. (1963-64 II. félévi tanulmányi átlaga 3,46, 1964-65. tanév I. félévi átlaga 3,45.) A tanulmányi eredmény karonkénti megoszlásának sorrendje a hagyományoknak megfelelően alakult: általános kar 3,53; kereskedelmi kar 3,31; ipari kar 3,26.

Az első évfolyamon legtöbb problémát a matematika okozta. Az elégtelen vizsgák aránya 27 százalék, a kapott osztályzatok átlaga 2,51 volt. E tárgyból az utóvizsgán is feltűnően sokan vallottak kudarcot. Számos hallgató kifogásolta a gazdaságföldrajz tanár vizsgáztatási módszerét; azt, hogy a vizsgázóknak sok esetben rövid idő alatt 10-15 kérdésre kellett írásban válaszolniuk.

A II. évfolyam érte el a legrosszabb eredményt. Jelentős volt a bukási arányszám matematikából (16 százalék) és nagyon alacsony a politikai gazdaságtan érdemjegyeinek átlaga (2,75). A hallgatók körében az a vélemény alakult

ki, hogy helyes és indokolt, ha a politikai gazdaságtan tanár szék magas követelményeket támaszt, de célszerű lenne, ha megvitátnák és egységesítenék a kötelező irodalom vizsgán történő számonkérését. A statisztika átlaga az évfolyamon (3,05) magasabb, mint a politikai gazdaságtan vagy matematika átlaga (2,61), azonban a bukások arányszáma tekintetében e tárgy minden más tantárgyat felülmúl; 28 százalék, amelyből 17 százalék eleve nem kapott a félév végén aláírást. Tény, hogy a hallgatók év közbeni tanulását feltétlenül javítani kell (a felkészülés általában kampánymunka a zárthelyik és a vizsgák előtt), de többen felvetették, hogy az indexalírási feltételei túlzottan szigorúak.

A harmadik évfolyam átlagos tanulmányi eredménye aránylag kedvező: 3,58. Problémának csak az üzemi gyakorlat miatt lerövidített vizsgaidőszakot találták. E téren az előre hozott vizsga lehetőségének lehetősége nem sokat jelentett.

—halás—

A KISZ VB hírei

A KISZ Végrehajtó Bizottság október 20-i ülésének napirendjén a tanulmányi munkáról és a társadalmi munka szervezéséről szóló beszámoló szerepelt.

Az előterjesztés és a vita alapján a végrehajtó bizottság határozatot fogadott el arról, hogy a KISZ — tanulmányi javaslattevő szerepét folytatva — észrevételeket és javaslatokat tesz a dékánoknak egyes tárgyak előadásaival és gyakorlatjaival, valamint a vizsgarenddel és órabeosztással kapcsolatban. Megszervezik a külföldi hallgatók konzultálását is.

Az építőtábori szervezés ez évben zökkenőmentes volt, a megjelenés aránya a korábbi 73 százalékról 84 százalékra emelkedett. Többen vettek részt külföldi építőtáborban. A VB szükségesnek tartja az indokolatlanul meg nem jelentek felelősségrevonását.

Áramlás a kapu előtt

Sajtóról, külpolitikáról

A Rudas László kollégiumban évek óta rendeznek „keddi kollégiumi esteket”. A mostani tanév első ilyen rendezvényének vendége Gárdos Miklós, a Magyarország c. hetilap helyettes főszerkesztője volt.

Gárdos elvtárs bevezetőként beszélt a sajtótájékoztató problémáiról, a vele szemben támasztott követelményekről, arról, hogy a sajtó a lehető leggyorsabban, megbízható híreket közöljön.

Elmondta utána, hogy ez a törekvés gyakran nehézségekbe ütközik. Példaként felhívta az indonéz helyzetet; Mi az oka, hogy egymásnak ellentmondó hírek látnak napvilágot a hazai sajtón belül is? A hírzárlat után először Malaysiának sikertült lehallgatnia a djakarta rádió adásait, és ott igyekeztek a nagy ellenfelet, Sukarnót befekettítő híreket továbbadni. Csak október 6-án tudott kicsempészni a TASZSZ egyik tudósítója helyszíni jelentést. Egészen addig csupán nyugati hírforrásokból szerzett értesüléseink voltak, amelyeket megbízhatatlannak tartottunk, s ezt igyekeztünk a sajtóban is kifejezésre juttatni.

A továbbiakban a résztvevők megkérdezték, miért nem foglalkozik a magyar sajtó bővebben Kína és a szocialista országok viszonyával?
— Kína szocialista ország — válaszolta — ezt mi elismerjük. Nem zárjuk ki a szocialista közösségből. Tamultunk abból is, hogy Jugoszláviával kapcsolatban elkövetettünk hasonló jellegű hibákat. Pártunk kerüli a nyílt polemikát, ezért a rágalmakat válasz nélkül hagyja.

Korea és Vietnam példája igazolja, hogy Kína egyre kevesebb elvarátra talál. Az egész világ felháborodott Csen Ji külügyminiszter nemrégiben tett sajtónyilatkozatán: „Azt akarjuk, hogy a háború már

holnap megkezdődjék... Csak jöjjenek az amerikai imperialisták és a japán militaristák, s velük együtt a modern revizionisták!”

S talán éppen az elítélt nemzetközi visszhang következménye, hogy az érkező után egy héttel megjelenő hivatalos kiadvány már nem tartalmazta az idézett kijelentést.

Még egy érdekes kínai „elmeletet” is elmondott Gárdos elvtárs, amely szerint: a világot fel kell osztani városokra és falvakra.

Városok: az imperialisták, a modern revizionisták és a kettő között levők (mint például Csang Kaj-sek).

A falu: Kína. Ennek megfelelően, minden győzelem titka abban rejlik, hogy a falvak hatalmas tengerre veszi körül a várost, s tömegerejükkel kivívják győzelmüket.

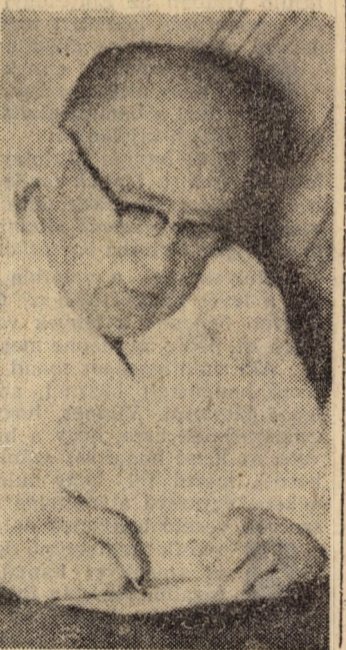
A feltett kérdések között szerepelt még az India és Pakisztán közötti határviszály, a görög parlamenti válság és Csombe leváltásának háttere.

Az est külpolitikai beszámolóként indult, s egy érdekes, nagyon őszinte beszélgetésnek lehettünk résztvevői. B. G.

—csépal—

Bemutatjuk egyetemünk új orvosát

A váróteremben nyugalom van. Az ósdi székek, ezek a hangulatuknál fogva oly nehezen ideillő ülőalkalmatosságok csendesen állnak a fal mellett. Az ajtón, mely a rendelőbe vezet, még a régi névtábla: Dr. Radnóti István. Néhány héttel ezelőtt ragadta el őt váratlanul a halál.

Az ajtó mögött új arc fogadja a belépőt. Orvosunk, dr. Gónczi Aladár október negyedike óta van az egyetemen. A Trefort utcai rendelőből került ide. Ott a gégeszeten dolgozott. Széleskörű ismeretanyagát hosszú tapasztalatának és négy szaképesítésnek köszönheti. Amikor az iránt érdeklődöm, hogyan lett orvos, ajka körül halvány mosoly jelenik meg.

— Mindig orvos akartam lenni. Tizennyolc éves koromban kerültem hadifogságba, az első világháborúban. Két és félfévi fogság után iratkoztam csak be az egyetemre.

A diploma mellé aztán több szakképesítést is megszerzett. Évekig járt a gége- és fül-klinikákra, már mint diplomás orvos. A régi emlékek felvillanyozzák. Aranykeretes szemüvege mögött felcsillanó szemmel idézi régi professzorainak nevét. Aztán visszatérünk a jelenre.

— Kevés szabad időm van. Otthon magánpraxist folytatok, nem sok idő jut másra. Gyermekeim nincsenek, a feleségem szintén orvos.

Az asszisztensnő, aki eddig csendesen hallgatta a főorvos nyugodt szavait, most megszólal:

— Azt látnia kellene, ahogy a főorvos úr a betegekkel foglalkozik. Régen láttam orvost, aki ilyen szeretettel és alapossággal vizsgálja betegeit.

Nem, erről valóban nem beszél. Miért kellene erről beszélnie? Ezért lett orvos.

— Milyenek az első tapasztalatai az egyetemen?

— Végigjártam az egész épületet. Kifogásolni valót alig találtam, mindössze a konyha szellőzési berendezésének elégtelenségét tettem szóvá. Remélhetőleg hamarosan ezt is sikerül megoldani.

— És az emberek?

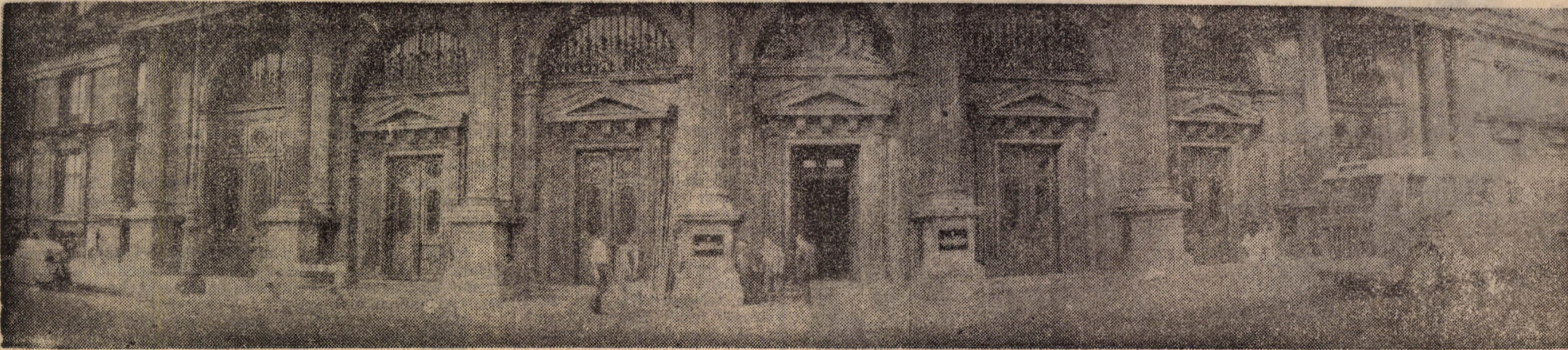
— Sokan voltak már nálam. Az elmúlt napokban hörghurutos járvány volt. Ilyenkor, ósszel kicsit jobban kell vigyázni, könnyen megfázhat az ember.

— Főorvos úr gondolt-e már a nyugdíjba vonulásra?

— Nem, magam is bírom még a munkát, és orvos sincs elegendő. Talán meg sem tudnék már lenni munka nélkül. Ez a mi sorsunk. Amikor abbahagynánk, már késő.

Elbúcsúzni ezek után csak egyféleképpen lehet. További munkában gazdag éveket kívánunk.

A MISZALAGHÁZUNK

(Fotó: Urbán Tamás)

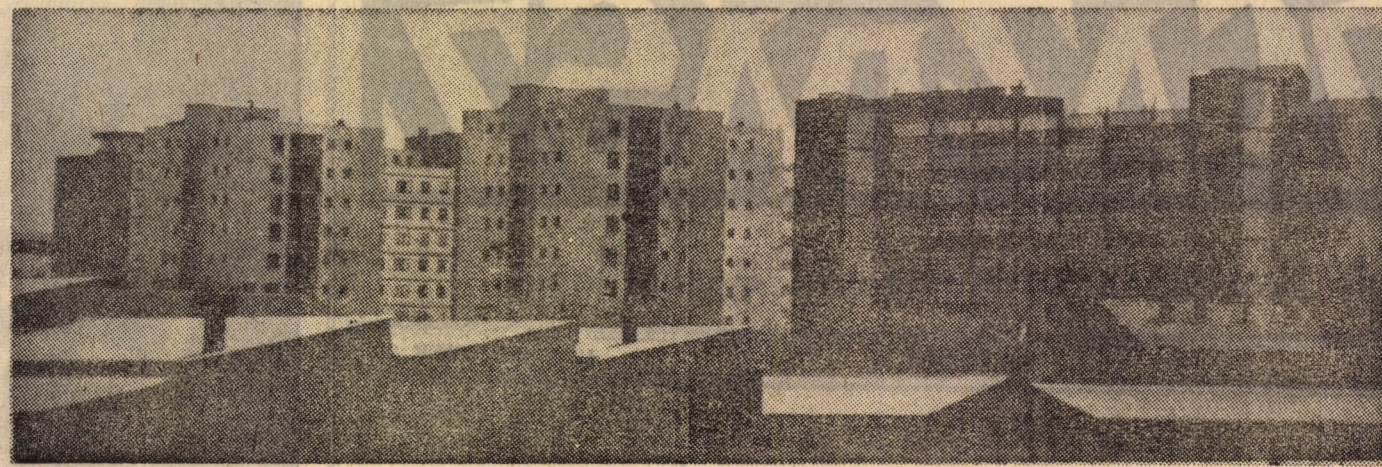
Ami a „Nehéz emberek”-ből kimaradt

Szeptember 23-án az Egyetemi Színpadon bemutatták Kovács András filmjét, „Ma vagy holnap” címmel. A film a Zalotay-Böröcz-féle szalagház kérdésével foglalkozik. Bár sokan olvasták az Új Írásban ezzel kapcsolatban megjelent cikkeket és jó néhányan látták a filmet, azt hiszem, mégsem érdektelen erről a témáról néhány mondat a „Közgazdász”-ban sem.

Mi is tulajdonképpen Zalotay Elemér és Böröcz Imre építész-mérnökök elgondolása? Egy negyvenemeletes, három kilométer hosszú szalagház felépítéséről van szó. A ház a Duna budai partján, a város északi részén építendő fel s negyvenezer lakásban hetvenezer lakónak biztosítana otthont — olyan otthont, amely a lakáskultúra iránt megnövekedett igényeket is a legmesszebbmenően kielégítené. A szalagházba iskolák, színházak, filmszínházak, koncerttermek, egyéb kulturális létesítmények is kerülének. Jól szervezett szolgáltató hálózat állna a lakók rendelkezésére. Konyhák, éttermek működnének, mentesítve a háziasszonyokat a főzés, bevásárlás fárasztó és hosszantartó munkájától.

Az épületet nagy kiterjedésű erdőség venné körül, benne jól felszerelt sporttelepekkel. Függetlenül az épület ablakai és erkélyei előtt bizonyos távolságra zöld növényzet futna fel, amelyen át lehet látni, kellemes a szemnek, s megőrzi a lakókat a szélvihar veszélyétől. S mindez a hagyományos építkezési módnál sokkal olcsóbban. Természetesen az elgondolás szakmai részének kifejtésére itt nincs mód, s nem is tudnám érdemben megtenni. Csak néhány momentumot szeretnék kiemelni, különösen gazdaságossági szempontokat mérlegelve.

A „rugalmas felfüggesztés” módszere a tervezők véleménye szerint előreláthatólag 40—60 százalékkal csökkentené az egy lakásra jutó építkezési költségeket. A szalagház felépíthető a jelenlegi rendelkezésinkre álló eszközökkel, tehát nincs szükség lényegesen új technológiai eljárásokra, új, speciális gépekre, építőanyagokra. A különleges talajviszonyok sem je-

Az egyik ellenérv: „Annyi ember egy rakáson!” — Miért így talán nem?

lentenek nehézséget, tekintettel arra, hogy az új szerkezet az épület súlyát oly mértékben csökkentené, hogy az megfelelne egy hagyományos módszerrel épített 20 emeletes épület súlyának. Ha negyvenezer lakást építenénk hagyományos módszerrel, akkor az úthálózat, közművelés (gáz, villany, csatornázás) költségeiből egy lakásra 30 000 forint jut. Ezek a költségek a szalagháznál 5 ezer forintra csökkennek, ami óriási különbség.

A szalagház közlekedése is minden igényt kielégítené. Gyorsvasút kötné össze a város központjával, a munkahelyre való utazás idejét jelentősen megrövidítve.

Gondoljunk csak el, micsoda óriási lehetőségeket biztosít a terv — egyelőre, sajnos, csak elméletileg — a dolgozók számára. Budapesten körülbelül 120 000 ember dolgozik, akinek nincs lakása, albérlő, ágybérő.

Távlati lakásépítési tervünk körülbelül 100 000 lakás felépítését irányozza elő 15 éven belül. Ebből 80 ezret Budapesten. A szalagház kivitelezése tetemes összeget szabadítana fel, amelyeket szintén lakásépítésre lehet fordítani, tehát többletforrás nélkül is emelni lehetne a tervelőirányzatot.

Kétségtelen tény, hogy jelenleg is sok lakást építünk. De nem minden szempontból megfelelő! A szövetkezeti lakások, OTP-örökösök nem az átlagos fizetésű dol-

gozók zsebére méreteztek. A lakások megszerzése még így is nehéz, s a törlesztés évtizedekre súlyos anyagi terhet jelent. Építünk család-, házakat, társasházakat (amelyek végeredményben elavultak), de azok szintén drágák s ráadásul az építésnél felmerülő ezernyi adminisztratív probléma elintézése is a jövőben vár. Ezen építkezések jelentős részét le kellene állítani, az anyagot, munkaerőt, pénzt átírányítani a szalagház építéséhez. Véleményem szerint feltétlenül megérné, mert a felsorolt előnyök mellett a szalagház maradéktalanul biztosítja a mai életformákhoz szükséges modern keretet, a szocialista ember otthont. Napjaink egyik legfontosabb kérdése a társadalmi tudat alakítása, Ebben a folyamatban felmerülő előnyöket jelentene az a környezet, melyet a szalagház-létesítmények jelentene az emberek számára.

Mindezek alapján bárkiben felvetődhet a kérdés: ha a koncepció valóban olyan egyszerű, akkor mi gátolja gyors megvalósítását? Nos, az ügy

már két éve húzódik. Leírása nagyon hosszadalmas lenne. Az érdeklődők olvassák el a Kortársban és az Új Írásban megjelent cikkeket. E folyóiratok közlik a véleményeket pro és kontra. Zalotay Elemér véleménye az, hogy az elgondolást az építész-társadalomban végeredményben nagyon kevesen ellenzik nyíltan. Igen sok a határozottan pozitív állásfoglalás is. Mások viszont inkább a „passzív rezisztencia” álláspontjára helyezkednek — sok esetben azért, mert a többiek is ezt teszik. Miért? (Az ok aligha lehet valami félelem a „munkanélküliségtől” — mert a szalagház kivitelezésének megtervezése rengeteg építész 2—3 évi munkáját igényelné, és az általános koncepcióban belül érvényesülhetne saját elgondolásuk is.) Ezért a szalagház tervezőinek célja most az, hogy tájékozottabbak és felelősebbek a közvéleményt. Ezért folyik a vita az Új Írásban, ezért készítette Kovács András rendező „Ma vagy holnap” című filmjét, melyet rövidesen a mozikban is láthatunk.

Világtakarékossági Napok hazánkban is — a felszabadulás után először

1924. október 26 és 31 között, az első takarékpénztár megalapításának századi évfordulója alkalmából Milánó-

ban megrendezték a takarékpénztárak első nemzetközi kongresszusát, amelyen Magyarország is részt vett. Megalapították a Takarékpénztárak Nemzetközi Intézetét. Az intézet feladat körébe tartozik az egyén és a közösség érdekeit egyaránt szolgáló takarékpénztári mozgalmak kiterjesztése, a takarékpénztárak és ügyfeleik jogainak védelme, tapasztalatcserék megszervezése különböző országok takarékpénztárai között. A szervezetnek tanácskozási joga van az ENSZ szakosztályaiiban.

Az említett kongresszus elfogadta azt a határozatot, hogy a tanácskozás utolsó napját (október 31-ét) a takarékpénztárak közös ünnepevé avatják és azt követően minden év októberének utolsó munkanapján világtakarékossági napot rendeznek. Ezen a napon 41 esztendő óta mindenütt, városokban és falvakban egyaránt külön foglalkoznak a takarékpénztárak előnyeivel. Az újságok, a rádió és újabban a televízió is segít a takarékpénztáraknak a lakosság takarékpénztárra nevelésében.

Míg a tőkés országokban elsősorban azt hangsúlyozzák, hogy a gazdasági bizonytalanság közepette csak a pénzbiztonságát és függetlenségét, a szocialista társadalomban az egyén és a társadalom közös ügyévé teszik a takarékpénztárt. A takarékpénztár nálunk nem tőkegyűjtés, nem is a biztonság egyetlen eszköze, hanem a családok okos gazdálkodásának módja.

A két világháború között nem nagy sikerrel, de Magyarországon is tartottak világtakarékossági napokat. Az infláció és az újjáépítés korszakának lezárulta után a mozgalmat is újjászervezték. 1961 óta rendeznek takarékpénztári napokat, heteket, egyes helyeken takarékpénztári hónapokat is Magyarországon, és a felszabadulás óta idén először ismét bekapcsolódnak a 41 éves kezdeményezésbe.

Világtakarékossági napok: október 30—november 10.

A KLUBBAN:

VITA A SZALAGHÁZRÓL

Néhány héttel ezelőtt közöltük egy nagy érdeklődéssel várt új kezdeményezés, a Fórum tervei. A rendkívül sok témát érintő vitasorozat megnyitásaként október 29-én, pénteken este 7 órakor sor került az első összejövetelre.

A Zalotay-Böröcz-féle szalagház a téma. Jelen lesz a két építész, ZALOTAY ELEMER és BÖRÖCZ IMRÉN kívül a szalagház-tervről filmet készített KOVÁCS ANDRÁS rendező, továbbá DR. GERŐ ISTVÁN, az Építészgazdasági és Szervezési Intézet igazgatója, SZILÁGYI LAJCS, a Fővárosi Tanács építési osztályának vezetője, és SZABÓ GYÖRGY, az Új Írás szerkesztője részéről.

A szalagházról készült. Ma vagy holnap című filmet egyébként a Művész mozi vetíti, naponta este 6 és 7 órakor, 2,50-es, egységes helyárakkal. Aki a vita iránt érdeklődik, annak hasznos előzetesen a filmet is megtekinteni, csak úgy, mint az Új Írás idejé, júniusi, augusztusi, szeptemberi és októberi számaiban közölt, a szalagházal kapcsolatos írásokat elolvasni.

Lovász Péter

Én nem értek a szalagházhoz, de...

„Mintha bizony a hivatalok a Holdból pottyantak volna ide, és velük együtt a hivatalnokok is mind, akik csak a szegény, ártatlan polgárságot nyomorították fölénykedésükkel, bélyegzőikkel és bosszantó tehetetlenségükkel!”

(Kurt Tucholsky)

Előre szeretném bocsátani, hogy építész nem lévén, a szalagház vitához fűződő mondanivalómnak a legcsekélyebb köze sincs a dolog szakmai oldalához. Az újszerű elgondolás elbírálása, kivitelezhetőségének eldöntése a valóban illetékes műszaki és gazdasági szakemberekre tartozik. Tőlük várjuk a választ.

Mert sokan még mindig várjuk. Aligha lehetne ugyanis az Építésügyi Minisztérium levelét (Új Írás 1965/9) válasznak tekinteni arra a cikkre, melyben Zalotay Elemér részletesen leírta kálváriáját. (Új Írás 1965/6-os szám). A szakmai elutasítás eddig hallatott érvei nem terjednek túl a hozzá nem értő laikusok vitaközlési színvonalán. Mindenki megengedheti magának, hogy akár indoklás nélkül is olyan kijelentéseket tegyenek a szalagházról, hogy az „abszurdum”, „elszakada a valóságtól”, „elképzelvek”, meg „elfogadhatatlan” — mindenki, kivéve az Építésügyi Minisztériumot.

Tudjuk, hogy az építész-társadalom két táborra szakadt a terv megítélésében. Vannak ellenzői és vannak támogatói. Mivel azonban az Építésügyi Minisztériumnak áll leginkább módjában a kérdést sokoldalúan áttekinteni, és ennek megfelelően dönteni, tételezzük fel, hogy a határozott elutasítás annak ellenére is megalapozottnak tekinthető, hogy szakmai érveiket az illetékesek mindeddig nem hozták nyilvánosságra. Szóval vegyük úgy, hogy ebben a társadalmi veszekedéses fajuló vitában az Építésügyi Minisztériumnak van igaza. Az egyszerűség kedvéért tegyük fel azt is, hogy minden kérdésben, tehát Zalotay magatartásának elítélésében is, válaszlevelet ennek megfelelően újra átváltoztatva,

A mégis megakasztja az embert valami, s lehetetlenné teszi a benne foglaltakkal való teljes azonosulást. Például az alábbi kijelentés:

„A levél hangja (Zalotay levele), az abban foglalt valótlán állítások, a tények tendenciózusan hamis beállításai, a levél íróját érdemtelenül tette arra, hogy a Magyar Népköztársaság, egyik felsőszintű államigazgatási szervének vezető beosztású dolgozóit vitába bocsátkozzanak vele.”

Melyek azok a valótlán állítások? Mi volt elfogadhatatlan a levél hangvételében? Mi a tendenciózus beállítás, és hogyan festenek a tények valójában? Minderre nem kapunk feleletet, pedig úgy lenne meggyőző a minisztérium álláspontja.

Aki valótlanságot mond, a tényeket hamisan állítja be, sértő hangvételt használ, azt felelősségre lehet vonni, meg lehet büntetni. Viszont, hogy mikor és miért válhat valaki érdemtelenül arra, hogy a hivatalos fórumok szóbaáljanak vele, az kissé homályos számunkra. Az emberben rögtön az a kérdés merül fel, hogy tulajdonképpen milyen közöm van nekem, egyszerű állampolgárnak a felsőszintű államigazgatási szervek vezető beosztású dolgozóihoz?

A másik szembevetendő dolog — különösen Zalotay nagyon is személyes hangú írása után — a személytelen fogalmazás. „Az Építésügyi Minisztérium Sajtóirodája felhatalmazást kapott az alábbiak közlésére”:... „Az Építésügyi Minisztérium illetékes vezetője nem járult hozzá, hogy...”

A minisztérium illetékes vezetője lehet maga a miniszter is, de érthető alatta tetszés szerint az a vezető, aki éppen ebben az ügyben illetékes. A kialakított vélemény forrása is elbűjíti a valahonnan jött felhatalmazás mögé. Változatlanul feltételezzük, hogy a minisztériumnak a Zalotay-ügyben igaza van. Csak akkor azt nem értjük, miért kell felállítani ezt a személyeket elérjő, kollektív védőpajzst.

Végül az sem mellékes kérdés, hogy minden technikai lehetőségtől függetlenül és az összes szubjektív tényezőt is kikapcsolva, tulajdonképpen kinek kell foglalkozni egy olyan lakásépítési tervvel, amely 70 000 lakónak ígér otthont? Ki lehet egy ilyen ügynek — mégha pillanatnyilag megvalósíthatatlan is — a kezelője? Mert „Az Építésügyi Minisztérium a maga részéről a témát lezártnak tekinti, és azzal — mint a feladat körébe nem tartozó irodalmi témával — érdemben nem kíván foglalkozni”.

Elképzelvek, hogy csupán a suta fogalmazás kelti az olvasóban azt az asszociációt, hogy nagyszabású építészeti gondolatokkal ezentúl közvetlenül az Írószövetséghez kell majd fordulni?

Jobban kellett volna a megfogalmazásra ügyelni, mert az egyszerű olvasó így hajlamos az elutasítás módját nem csupán formai kérdésnek tekinteni. Még akkor sem, ha az Építésügyi Minisztériumnak van igaza.

Más kérdés aztán, hogy mi van akkor, ha az Építésügyi Minisztérium illetékesének esetleg még sincs teljességű igazuk?

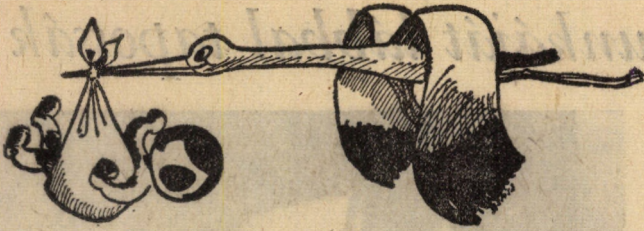
Faklen Pál

FOTOSAROK

EGYETEMI ÉPÍTKEZÉSEK

Előtérben a Műszaki Egyetem, háttérben a mi egyetemünk

GÓLYABÁLI! GÓLYABÁLI! Gólyabál!

Október 30-án, szombaton este
9 órától reggel 5 óráig

Az aulában Bergendi István együttese játszik

A klubban: a Faluhelyi trió

Az étteremben: cigányzene

A nyitótáncot egyetemünk népi táncegyüttese táncolja.

Ejtelkor műsoros gólyaavatás az I. előadóban

Belépődíj: egyetemünk délelőtti tagozatos hallgatóinak 10 Ft, másoknak 20 Ft.

A belépőjegy csak diákigazolvánnyal vagy meghívóval érvényes.

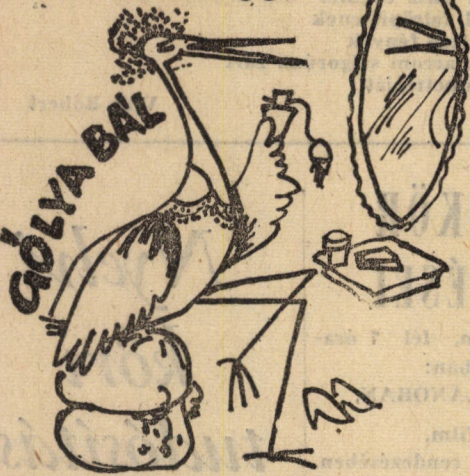
Meghívók és jegyek igényelhetők a kultúrosztályon (fszt. 60., illetve telefonon a 186-850/167 melléken).

Gólyabál!

Hagyjál már! Évek óta mindig engem avatnak

OKTÓBER 30.

OKTÓBER 30.

A gólyabáli éjszakán ejtelkor színpaddá alakul az I. előadó tanári emelvénye, és a diákfantázia görbe tükröt mutat az egyetemi életnek...

Miért 10 órára?

Az áthelyezett nagyszünetről

Október elseje óta a húszperces szünet nem 11 órákor, hanem 10 órákor van. A rektori hivatal a változást minden kommentár nélkül közölte a Közgazdász hasábjain a hallgatókkal. A változás azonban lényegesebb, sem-hogy szóltanul elmenjünk mellette.

Dr. Bikics István oktatási rektorhelyettest kérdeztük meg, mi indokolta az intézkedést. A beszélgetés során kiderült, hogy a probléma bonyolultabb, mint azt gondolnánk.

A változtatást három ok tette szükségessé.

Az egyetem oktatási rendje a kétóránkénti váltakozásnak megfelelően van kialakítva. Ez azt jelenti, hogy a hallgatóknak minden páros órában új foglalkozások kezdődnek. Ezekben a szünetekben tehát a teremváltások miatt nagy a forgalom a folyosókon. Mindenképpen előnyös, ha olyankor van hosszabb szünet, amikor ez a „népvándorlás” aktuális. A tizenegy órai szünet nem ilyen volt.

Van a kérdésnek egy pedagógiai oldala is. A szünet — még egyetemi szinten is — azért szükséges, hogy a hallgatóknak bizonyos fókú kikapcsolódásra, átállásra legyen lehetőségük. Tizenegykor viszont az átállásra nincsen szükség.

Végül volt egy döntő érv, a fegyelem megszilárdítása. A régi beosztás mellett ugyanis sok hallgató nem ment el a 11.10-kor kezdődő órára, azért, hogy délben megebédelhesen. Így tizenkettőkor óriási tolongás volt az ebédlőben. Mindezek azt bizonyították, hogy a nagy szünet 11-kor nincs jó helyen.

Adódott a lehetőség, hogy tegyük a nagy szünetet 12-re. Húsz perc azonban túl kevés ahhoz, hogy az egész egyetem megebédeljen. Márpedig elkerülhetetlen lett volna, hogy ekkor menjen mindenki ebédelni. Így került a nagy szünet a jelenlegi 10 órára. Az ebédelés így még

nincs megoldva. Az intézkedés nem is ennek megoldását célozta.

Most is mindenki igyekszik korán ebédelni, s ennek az az oka, hogy kettőkor már csak ritkán lehet megfelelő ételt kapni az à la carte oldalon. Az áthelyezett nagy szünettel a déli csúcsforgalom csökkent, de meg nem szűnt.

A menzavezetésnek kell valamit tennie annak érdekében, hogy kettőkor is lehessen megfelelően ebédelni. És akkor tizenkettőkor sem lesz majd akkora tömeg.

—cs.—

Rendszeresség vagy ráutaltság?

Örülhetünk, hogy államunk egyre nagyobb mértékben és differenciáltabban támogat bennünket. Mindenki előtt ismeretesebbek ennek konkrét formái, az ösztöndíj, az ebédhez való hozzájárulás, a tandíjmentesség, illetve tandíjkezdmény, és nem utolsósorban a rendkívüli szociális segély.

Ez utóbbi miatt ragadtam töllet. Rendkívüli szociális segély! Már a neve is világosan, egyértelműen utal feladatára, mely szerint:

1. „rendkívüli” — e szó feltehetően azt, hogy a lehetőségek belül, alapos indok esetén azonnal, bármikor az arra rászorulókat rendelkezésére kell hogy álljon.

2. A „szociális” segély pedig kifejezi azt, hogy csak az arra anyagilag rászorulókat kapják meg.

Betölti-e szerepét jelenleg ez a juttatási forma?

Véleményem — és még sok hallgató véleménye — szerint ugyanis egy sajnálatos bürokratikus intézkedés megátolta ezt. Nevezetesen az, hogy a féltől kezdve, ráutaltság, ráutaltság oda, kizárólag negyedév végén fizetik.

Ime, egy példa arra, hogy a központilag helyes elképzelés hogyan bukik meg a végrehajtáson.

K. L.

TEHETSÉGGUTATÓ PÁLYAZAT

A Magyar Újságírók Országos Szövetsége a Közgazdász-szal karöltve, pályázatot hirdet az újságírói hivatáshoz te-hetséget érző egyetemi hallgatók számára.

Pályázni lehet a Közgazdász szerkesztőségbe legkésőbb 1966. január 15-ig beküldött, legalább 3 írással, ami lehet tudósítás, riport, cikk, satíra, humoreszk, kommentár, glosz-sza, (Verstet, novellát nem fogadunk el.)

Pályázni már megjelent írással is lehet, ha azt egy év-nél nem régebben közölték.

Név nélküli pályázat nem adható be.

A legjobb írásokat az Újságíró Szövetség díjazza:

I. díj 500 Ft

II. díj 350 Ft

III. díj 200 Ft

A díjnyertes írásokat a Közgazdász is közli.

Magyar Újságírók Országos Szövetsége

Tanulási módszer — a gyakorlatban

Az elmúlt hetekben részt vettem az első évesek egy-két előadásán, így körülnézhettem, milyen módszerrel jegyzetelnek. A helyes időkihasználás és a tananyag jobb elsajátítása megkívánja a leghatékonyabb felkészülési módszer ki-választását, ezért — s hogy a problémával magatok is foglalkozzatok — röviden leírom a nálam legjobban bevált tanulási módszert.

Jegyzetelés

Naponta csak egy füzetbe jegyzetelek. Valamennyi előadás és szeminárium anyagának lényegét rövid mondatokban, órendi sorrendben írom be, de arra ügyelve, hogy a folyamatos jegyzetelés közben minden tantárgy anyagát külön lapra kerüljön. Kollokviumra való felkészüléskor az azonos tantárgy lapokat kitépve, egész jegyzetelesem ott van előttem.

E módszer előnyének tartom, hogy egy füzetet vagy jegyzeti-ombót kényelmesebben el lehet helyezni. A különálló lapokra való jegyzeteléssel szemben pedig az az előnye, hogy kevésbé kallódhat el az előadásokon készített feljegyzés.

Aktív tanulás

A szemináriumi tantárgyakból óráról órára, a csak vizsgaanyagokból pedig kisebb-

nagyobb időközönként készü-lök fel; de saját készítésű jegyzetemből előadás előtt az előző anyagot mindig átolva-som.

Az egyetemi jegyzetet a fel-készüléshez következőképpen használom fel:

1. Az anyagot először végig-olvasom s az előadások alap-ján lényegesnek tartott mon-datokat aláhúzom. Szeminá-riumra saját készítésű jegye-zetemet és az így aláhúzott részt tanulom meg.

2. Vizsgaidőszakban először csak az aláhúzott részt veszem át, s a legfontosabbnak tar-tott megállapításokat a lap szélén megjelölöm. Második lépésként az egész jegyzetet átolvasom, hogy biztosabbá tegyem, kibővítssem addigi ismereteimet, majd végül köz-vetlenül a kollokvium előtt csak a megjelölt főbb gondol-atokat ismétlem át.

A kötelező irodalmat, csak-úgy, mint az előadásokat, jegy-zetelem, külön kiemelve itt is a lényegét. Így tehát a vizsga-időszakban általában három-féle, különböző, részletességig kiemelt anyag áll a rendelkezésemre (a szöveg, az aláhú-zás és a jelölés). Az ilyen jel-legű fokozást szükségesnek tartom, mert szerintem rend-szeresebb, alaposabb tudást ad, mintha a jegyzet három-szori, négyzseri „villámátolva-sával” próbálnánk elsajátí-tani az anyagot.

Petres Sándor

„Neveletlen” hallgatók

Zsebünkben az érettségi bizonyítvánnyal — immár hivatalosan is „eretnek” nyil-vánítva — végleg felnőtnek tekintettük magunkat, akik megszabadultak a nevelés „nyomasztó terhétől”.

Pedig, ha számvetést készítenénk, hogy a középiskolában miből állt nevelésünk, nagyon keveset tudnánk elmondani. Az a néhány nevelési féléra, ahol többnyire a középiskolai tanulási módszert magyarázták (évente többször is), vagy valamilyen „általános erkölcsi probléma” volt napirenden? Ennek is inkább kiselőadás jelleg volt, mert ha őszinte, és nem mindig egyetértő véleményünket elmondtuk, azzal torkoltak le — válasza sem méltatva —, hogy mi ehhez nem értünk, fiatalok vagyunk. Elsajátítottuk a középiskolai tanulási módszert, de az egyes tárgyakon belüli összefüggésekre ritkán hívták fel a figyelmünket, így többnyire lexikális tudással rendelkezünk. Az erkölcsi kiselőadások pedig, éppen mert véleményünket nem hallgatták meg, nem voltak hatékonyak. És ami talán a legfontosabb, nem neveltek önállóságra. Néha még a szá-munkra legfontosabb dolgokat sem tudjuk önállóan elintézni.

De aminek hiányát leginkább érezzük, az a tanulásra nevelés. Legtöbbünknek hiányzik a módszer, amellyel elválaszthatjuk a lényegest a lényegtelenről s ez a hiányosság rögtön jelentkezik a jegyzetelésnél.

Aztán lassan arra is rájöttünk, milyen nehezen tudjuk véleményünket megindokolni. Hiányzik ez a készség, és azért hiányzik, mert nem csiszolódott ki vitákban — kevés közép-iskolában alakult ki egészséges, őszinte vita-szellem.

Mindezen mulasztásokat itt kell pótolni az egyetemen, saját erőfeszítésünk árán. Az ön-magunk formálásáért magunkra vállalt terhet senki nem veheti le vállunkról, de nagy se-gítség lehet például egy áldozatkész tanár tapasztalata, törődése.

És itt visszatérek arra a pillanatra, amikor észrevettük, hogy intézményes nevelé-sünk az egyetemen is folytatódik, a nevelő-tanár személyén keresztül.

Kezdetben valami olyasmit vártunk, hogy a nevelőtanár afféle egyetemi osztályfőnök — egyetemi szintű osztályfőnöki órákkal. A „nevelési féléra” azonban elmaradtak, és nem is volt rá igény. Az egyetemi életet ha-marosan megismertük, megszoktuk és úgy éreztük, a nevelőtanárra önálló, szabad éle-tünkhez nincs szükségünk. A kapcsolat még tartott, hiszen a politikai órákat is ő szer-vezte, a szociális segélyeket is vele beszéltük meg, de nevelési tevékenységét nem hiányol-tuk. Pedig — ha ezt nem is ismertük el — szükségünk lett volna rá.

Közben ugyanis megtanultuk — bár nem ta-nították —, hogyan lehet minél többet és mi-nél kevesebbet veszélyt „lőgni”; hogyan lehet nem tanulni és aztán pánikszerűen, kétségbe-esve magolni a zárthelyi előtti éjszakán... Mert arra sem tanított meg senki, hogyan kell értelmezni és hogyan lehet jól felhasználni a frissen szerzett nagyobb szabadságot! Miután 12 évig minden tettünket, minden ta-nulmányunkat beosztották helyettünk — és sok helyen minden önálló törekvést elfojtot-tak — hogyan tudnánk utána határozottan, okosan, önállóan élni a nagyobb lehetőségek-vel.

A nevelőtanári-rendszer nem csodaszer, kü-lönösen ha mostani hatékonyságát vesszük alapul, de a lehetőségek és tapasztalatok adottak. A nevelőtanár jó munkájának egyik segítője, ha egyben szemináriumvezető is ab-ban a csoportban. A kedvező hatás eléréséhez olyan alkalom ez, hogy következetes elvként kellene alkalmazni. Abban az esetben, ha a nevelőtanár nem szentel külön időt a rábí-zott hallgatókra, a nevelési feladata teljesen a szemináriumvezetőre hárul. Az is közismert tapasztalat, hogy sok szemináriumvezető, aki jó szakember és jó pedagógus is, pusztán a szeminárium adta kereteken belül többet tesz a csoport neveléséért, mint a nevelőtanár. Es ebből már kiténik egy másik probléma, hogy jó pedagógusnak lenni nemcsak hajlam, de gyakorlat kérdése is — a nevelőtanárok nagy része pedig fiatal tanárségéd. A nagyobb gyako-rlattal rendelkezők nem szívesen vállalnak nevelőtanári funkciót. Rádásul sokan azt vallják, hogy az egyetemnek nem célja és nem is lehet célja a nevelés, egyedüli felada-ta a szakemberképzés.

Felesleges bizonygatni, mennyire téves az egyetem szerepét az oktatásra redukál-ni. Tévedés — akár hallgató, akár oktató mondja.

A középiskolában szerzett rossz tapasztala-tok alapján legtöbbször reflexszerűen tiltakoz-nak mindenféle nevelési kísérlet ellen. Már az is a korábbi nevelés hibája, hogy a jel-lemünk alakítására törekvők igyekezetét nem vesszük jó néven.

Ha viszont önmagunkhoz nagyon őszinték vagyunk, mindig látjuk, mennyire nem állunk a tökéletesség felső fokán — és milyen jó lenne néha egy-egy baráti szívvel közeledő, igaz pedagógus törődése, aminek hivatástu-datunk és szakmai ambícióink sem látná ká-rát.

Kozma Judit

Amerikai professzor az USA külpolitikájáról

Az előadás október 7-én, éppen a legutóbbi lapzárta után zajlott le, de megérdemli, hogy néhány szót szóljunk róla mostani számunkban.

Ezen a napon délután 3-kor rengeteg érdeklődő gyűlt össze a klubban, hogy meghallgassa, *Michael Frank*, magyar származású amerikai egyete-

„Ugyanez van magunknál is... (Valóban?)

mi tanár aktuális külpolitikai kérdésekről tartott előadást.

A professzor a Horthy-faszizmus elől emigrált az USA-ba. Jelenleg a kaliforniai egyetemen gazdaságföldrajzot ad elő. Féléves szabadsága alatt világszerte utazott, ennek során érkezett hazánkba, egyetemünk gazdaságföldrajzi tanszékének meghívására.

Meg kell mondanunk, hogy a jelenlévők többsége csalódott a parázs vitát kiváltó előadásban. Mr. Frank számos kijelentése nagy megütközést keltett hallgatóságában. Ilyen volt például a szovjet–kínai–amerikai viszony kérdése is. A szovjet–kínai ideológiai ellentéteket elemezve a professzor a Szovjetunió és az USA között kialakuló érdekszövetségről és közös célokról beszélt.

Egyetemünk hallgatói általában tisztában vannak az aktuális kül- és belpolitikai eseményekkel, problémákkal. Szinte minden nap látjuk hazai napilapjaink és a külföldi újságok első oldalain az USA vietnami agressziójáról a vastagbetűs címeket. Olvasunk a stratégiai falvakról, rombadólt iskolákról, halottak ezreiről, kegyetlenkedésekről, kínzásokról, olvasunk a berepülésekről, békés települések bombázásáról. Nézzük a fényképeket — e szennyes háború borzalmas dokumentumait. Tanul és részesei vagyunk a különböző szolidaritási és tiltakozó gyűléseknek.

Hogyan higgyünk ennek, Mr. Frank, ha ilyen körülmények között az USA külpolitikájáról beszél? Az előadást követően sok kérdés hangzott el és mindjárt az első Vietnammal volt kapcsolatos. Nagyobb vonalakban megpróbálom visszaadni a beszélgetést:

— Hogyan egyeztethető össze professzor úr szerint a vietnami agresszió a békére való törekvéssel?

— A vietnami háborút mi, akadémikusok elítéljük, többször tartottunk tiltakozó gyűléseket is. Ezt a háborút a kormány viseli, az amerikai nép békét akar.

— Ha az USA-ban ön szerint demokrácia uralkodik, hogyan akarhat mást a kormány, mint a nép?

Mr. Frank válaszában lényege az volt, hogy az USA kormánya valóban másként cselekszik, mint ahogyan azt a nép akarja, de ugyanez történik minden más országban, többek között nálunk, Magyarországon is.

Tény az, hogy az amerikai közvélemény egyre inkább ellenzi a vietnami háborút. Becslések szerint mintegy százezren vettek részt az Egyesült Államokban a vietnami agresszió és a katonai behívások kiterjesztése elleni, a közelmúltban tartott háromnapos tüntetéssorozatban. A

felvonulók zömmel fiatalok, egyetemi hallgatók voltak és november végére Washingtonban terveznek újabb nagyszabású tömegtüntetést.

Mindemellett Mr. Frank válasza nagyon értelmetlen és kétségbeesett védekezésnek tűnik, amikor a szocialista országok bel- és külpolitikáját próbálja „ellenérként” ilyen tendenciával beállítani.

Meglepett bennünket az, hogy egy egyetemi tanár, még hozzá a gazdaságföldrajz tudósa, olyan tételt állít fel, hogy egy kormány és népeknek nem lehet cselekvési egysége. Frank tanár úr átélte Magyarországon a Tanácsköztársaság napjait és bizonyára részletesen megismerte Ábrahám Lincoln Amerikájának és a Függetlenségi Hárborúnak történelmét. Mind egyik esetben leszármazott az a következtetés, hogy az egyszerű emberek, a dolgozók nagy tömegei és kormányuk teljes cselekvési egységben álltak a reakciós kisebbséggel szemben.

Őn igyekezett meggyőzni minket arról Mr. Frank, hogy külpolitikai téren rosszul vagyunk informálva. Azt mondta, hogy ismerőseitől szerzi legjobb értesüléseit, mert, úgymond, minden újság kivétel nélkül hazudik. Mit gondol professzor úr, a mi fantáziánk szülte-e Hirosimát és Nagaszakit, mi találtuk-e ki a dominikai és vietnami agressziókat és a nap mint nap fellobbanó új tűzfészeket földünk különböző pontjain? Sajnos valóság ez — élő és kegyetlen valóság, amelyet a néhol tréfás megjegyzésekkel fűszerezett tartós ellenkezése az igazság makacs tagadása sem tud eloszlatni. Őn azt is mondta, hogy az amerikai átlagembert nem érdekli a politika, örül annak, hogy tele van a hasa, szép a kocsija, és jó a tv-műsor. Igaz, az „aranyélet” sötét árnyoldalairól nem beszélt.

Úgy látszik, a valóság mégis megcáfolja őnt.

Halász György

Akiknek munkáját lábbal tapossák

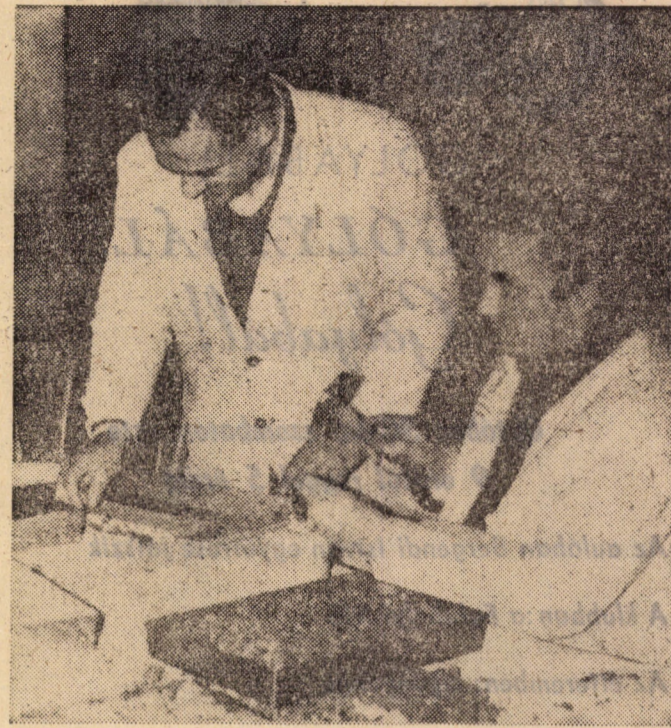
Október elején arra lettünk figyelmesek, hogy a bejárat-tól jobbra, az előtérbe asztalokat állítanak, papírokat terítnek a földre.

A hevenyészett spanyoifal mellett kíváncsiskodók annyit láthattak, hogy két férfi ecsettel ken egy papírt s utána valami apró kockát ragaszt rá. A figyelmesebbek arra is rájöttek, hogy mozaikot állítanak össze.

A mozaikkészítők munkájukkal kapcsolatban feltett kérdéseimre elmondották, hogy a bejáratnál levő mozaikpadló — ami nyilvántartott műemlék — az idők folyamán megsérült, egyes helyeken kikopott, ezért szükségessé vált teljes kicserélése.

A műemlék felügyelőség a Képzőművészeti Kivitelező Vállalatot kérte fel a munkálatok elvégzésére. Ők ketten ennek a vállalatnak dolgozói és már két hónapja egyetemünkön vannak. Eddig feltérképezték, megrajzolták színek szerint az eredeti minta alapján az egész előcsarnok mozaikpadlóját.

Az új mozaikpadló metlachitból készül, ez 1100–1200 Celsius-fokon égetett, porce-

lanszerű anyag. A metlachit 2x2x1 centiméteres formában a Kőbányai Téglagyárban készül, amit itt ők a helyszínen négybe törnek és ezt a kb. 1x1-es kis kockákat ragasztóval a felrajzolt minta alapján a papírra illesztik. A részleteiben elkészült mintát cementbe ágyazzák, és a felülre került papírt lemosják.

Erdekes, hogy az egyetem mozaikpadlóját nem most javították először. Az eredeti a Várban készült, s az alsó szintet — ez közvetlenül a bejáratnál van — 1955–56-ban cserélték ki. Az

épülettel egyidős mozaik csak a következő szinten — a kari hirdetőtáblák előtt — és a lépcsőház kettéválásánál, az úgynevezett pihenőnél látható. Ez még márványból készült. (A mostani is lehetett volna márványból — ha időben megrendeli az egyetem.)

A munkálatokra az idén 100 000 Ft áll rendelkezésre, ami csak egy része a teljes összegnek, hiszen egy négyzetméter mozaikpadló mintegy 2000 forintba kerül. A teljes csere április–májusig eltart.

V. Gy.

ÚTBAN LONDON FELÉ...

Az NDK elleni bravúros győzelemmel labdarúgóválogatottunk tagjai az érdeklődés középpontjába kerültek. A sportkedvelők régi vágyát teljesítettük azzal, hogy mi is meghívtuk klubunkba a csapat néhány tagját.

A meglepően nagy létszámú hallgatóság tapsvihara fogadta a bevonuló Fenyvesit, Mészölyt, Farkast, Benét és Fister-t. Kikötésük az volt, hogy a vasárnapi bajnoki fordulóról ne essék szó, hiszen Benét kivéve valamennyiük csapata gyenge eredményt ért el. Ennek persze nem lehetett elejét venni, mert a kérdések zöme a klubcsapatok kulisszatitkái felé irányult. A 73-szoros válogatott Fenyvesi dr.-tól az edzőváltás és a Ferencváros gyenge szereplésének okát kérdezték meg.

— Már régóta szó volt arról, hogy Mészáros megválna a csapattól — mondotta —, mert nem alakult ki jó viszony közte és a játékosok között. A New York-i tornán tovább romlott ez a kapcsolat. Egyrészt nem tartott edzést, másrészt régi barátai felkeresték őt és alig tartózkodott együtt a csapattal, ami rossz benyomással volt a játékosokra. A jelenlegi gyengébb formát nem az edzőváltással magyarázom, hanem azzal, hogy a VB-selejtező után a válogatott játékosok a klubcsapatba visszakérülve kissé felengedtek abból a súlyos idegfeszültségből, ami rájuk nehezedett, és ez a csapatjáték rovására ment. Remélem azonban, hogy rövidesen ismét azt a formát tudjuk nyújtani, amit a Pécs és Csepel ellen.

Farkas Jancsi, a németek elleni győztes gól szerzője más feladatot kapott a válogatottban, mint klubcsapatában. Vajon hogyan tudja ezt a kettősséget megoldani?

— A Vasasban középben van rám szükség. Így a jobbcsélen Molnár is játéklehetőséget kaphat, és a későbbiek folyamán esetleg még a válogatottban is számításba veszi őt

ezen a poszton Baróti Lajos. A szélsőjáték különben sem idegen számomra, máskor is játszottam már jobb- és balcsélen. A mai futballban egyébként már elmosódnak a határok az egyes posztok között, nem kell ragaszkodni a szélsőlemek az oldalvonalhoz. Így ez a szerepkör az én stílusomnak tökéletesen megfelel.

A beszélgetés során szóba került Göröcs és Albert neve is, akikről saját klubtársaik Bene és Fenyvesi dr. mondott véleményét:

— GÖRÖCSÖT, mint embert, és mint játékost is nagyra tartom, meggyőződésem, hogy ha továbbra is javul a formája, visszakérül a válogatott keretbe. Hibájul csak az róható fel, hogy nagyon tartózkodó a közelharcokban.

— ALBERTNÁL más a helyzet — vélekedett Fenyvesi dr. — fejlett technikai tudása, ragyogó cselezőkészsége és irányító képessége révén, az európai klasszisok közé sorolható. De tudását csak akkor tudja hasznosítani, ha jól megy a csapatnak. Ilyenkor szinte ellenállhatatlanul játszik, de ha akadozik a csapatjáték, társai sokat hibáznak

és ráadásul túl keményen fogják őt, akkor elveszti kedvét, és ez rossz hatással van társaira is.

Fister az osztrákok elleni VB-selejtezőn húzta fel első ízben a válogatott mezt. Milyen érzésekkel készült erre a találkozóra?

— Már egy héttel a mérkőzés előtt eldől, hogy én leszek a hátravont balösszekötő. A fiúk humorosan fogták fel lámpalázamat, különösen klubtársaim, köztük Farkas Jancsi és Mészöly Kálmán, akik mindig vigyázba álltak, és a Himnuszt énekeltek, ha beléptem a szobába. Szerencsére a premier jól sikerült, a csapat nagy gólaránnyal győzött és nekem is jól ment a játék.

Mészöly Kálmán, aki az egész beszélgetés alatt jó kedélyéről tett tanúbizonyságot, sajnálkozott amiatt, hogy nem tudott játszani az NDK elleni találkozóon. Mint mondotta, a kispadról sokkal nehezebb volt nézni a játékot és 1:0-ás német vezetés után már csak Fister Feri álmában bízott, aki előző nap megálmodta, hogy német vezetés után Farkas góljával megnyerjük a meccset. A szerencsés véletlen folytán álma valóra vált.

A kitűnő középhátvéd a VB-ről így nyilatkozott:

— A chilei VB-n csak a balszerencse és egy „kedves ember” a játékevezető ütött el minket a továbbjutástól, a csehek elleni mérkőzésen. Szeretnénk velük ismét összekérülni, a visszavágás reményében, bár erre Londonban aligha kerülhet sor, hiszen már nincs sok esélyük arra, hogy bejuttanak a legjobb 16 közé.

Londonig még bőven van idő, de a felkészülést már most meg kell kezdeni. Ezt a célt, valamint a csapatépítést szolgálja a téli egy hónapos portya is, amelynek keretében sok kitűnő csapattal mérkőzik majd válogatottunk.

Reméljük, hogy a selejtezőkön elért siker egyik állomása lesz a VB-n való jó szereplésüknek.

Bús János

A bennem izzó fények

Mikor a Város felett félárócon lengett a Hold s felvette neon-ingét az este már hiába álmodtam mámorokról tört-fényű arcodat keresve menekülni küldött a vágó a feketén hallgató tenger után. Különös szenvedély hívott és marasztalt hogy hazugságok díszletek nélkül a Ratus harangjai alá érve hullámzó hidakon át tetté nemesítsük az indulatot A Tenger felett a Nap rózsákkal köszöntött s a vetkőző kémények füstfátyalai a tegnappokkal szálltak el mert vasszél fújt felém a gyáron át a víz felől s én táguló bordáim mögé gyűjtöttem húsz évetem hogy majd felröpítsenek a bennem izzó fények s feloldják arcom szigorúan zárt tiszta szimmetriáját

Villí Róbert

A FILMKÖR VETÍTÉSEI

Október 26-án, fél 7 órakor az I. előadásban: CSODA MILÁNÓBAN,

olasz film, Vittorio de Sica rendezésében.

November 2-án, fél 7-kor: ORSZÁGÚTON, F. Fellini filmje.

ELSZÁLLT FORINTOK

Egy KISZ-taggyűlés vitája készített az alábbiak megírására. A vezetőség kifogásolta a kultúrfelelős munkáját. Az illető nem értett egyet a bírálattal és jó néhány percen át sorolta, mit tesz a kultúrösztály azért, hogy mind többen vegyenek részt a kulturális életben és a rendezvényekben. A tagság jelentős része egyetértett vele, mert éppen a kulturális szervezés halad a legjobban az utóbbi időben.

Ez vonatkozik például a propagandára is. Hatalmas színes plakátok, hirdetések jelzik mindenütt, hogy az érdeklődők mi mindenbe kapcsolódhatnak be.

Mindez nagyon jó, de egy do-

lgallal nem értettünk egyet. Szerintünk nincs szükség a röpcédulázásra. Annál is inkább, mert aki nem akar elmenni, az ezektől a sajtópapíroktól úgysem kap kedvet, hiába száll a szemé elé a műsor. Javasoljuk, hogy a kultúrösztály szüntesse be a stencilezett reklámot és a felszabadult energiát jobb és korszerűbb színes plakátok, hirdetőtáblák készítésére fordítsa.

K. L.

A szerkesztőség véleménye szerint is elavult módszer a „papírosztogatás” — s éppen a megjavult propagandamunka tette feleslegessé. Nem is szólva a visszamaradó ivékről, ami kidobott pénz, pazarlás.

Nyelvi köri tudósítás

A NÉMET NYELVI KÖR október 25-én, hétfőn délután 3 órakor a klubban baráti találkozót rendez nyugatnémet diákokkal.

★ AZ OROSZ NYELVI KÖR és a Nyelvi Intézet november 3-án délután a klubban kiejtési és szavazási versenyt rendez. A felolvasásra kerülő szöveget a jelentkezők a Nyelvi Intézetben Teverli Ferencné és Bereczky Gáborné tanárnőtől (336. szoba) kaphatják meg. Az előadandó költeményt mindenki saját ízlése szerint választhatja meg. A verseny győztesei értékes jutalomban részesülnek. Jelentkezni lehet október 30-ig.

★ A FRANCIA NYELVI KÖR rendezésében október 25-én, hétfőn délután 3–5-ig Mátrai Tivadarné tanárnő tart előmenybeszámolót Párizs és a franciák címmel, a II. emelet 249. számú teremben.

Szólásszabadság és kölcsönösség

Az utóbbi hetekben, az Egyesült Államok több nagyvárosában is tüntetésekre került sor. Ezeket a megmozdulásokat főként diákok szervezik és elsősorban ők vonulnak ki az utcára, hogy tiltakozzanak a vietnami háború ellen. Kiemelkedő helyet foglal el akciójukban a kaliforniai Berkeley egyetem diáksága.

A józanabb, reális politika követelésének szinte már tradíciói vannak ezen az egyetemen. Annak bemutatására, hogy harcukat milyen körülmények között vívják, az alábbiakban közöljük a World Student News 1965/1-2. számában megjelent cikk rövidített fordítását.

Diáksztrájk

A múlt év decemberében lezajlott tanítási bojkott volt az Egyesült Államok történetének legnagyobb diáksztrájkja. Az egyetem 27 000 hallgatójának majdnem fele, 12 ezren vettek részt a „szólásszabadsági mozgalom” által szervezett gyűlésen. A diákok ezrei sztrájkosként alkottak az egyetemi épületek és kollégiumok körül, míg a professzorok az ajtókra kikasztott táblákkal adták hírül, hogy bezárták osztályukat és ezzel is támogatták az akciót. Egy nap alatt majdnem 800 hallgatót tartóztattak le.

A sajtó szinte kivétel nélkül a diákok rovására kommentálta az eseményeket, megpróbálták rákenni az egészre a „radikális diákok akaratos kisebbségére.” Pedig a kérdésnek rengeteg oldala és előzménye van.

A szabadszólás követelése összefonódik az igazgatóság korábbi intézkedése elleni tiltakozással, amikor adminisztratív úton megtiltották az egyetem területén folytatott mindennemű politikai tevékenységet. A diákcsoportok évek hosszú során szabadon használhatták az egyik főbejáratot táblák és plakátok felállítására, ott osztották szét nyomtatványaik, pénzt gyűjtöttek, tagokat toboroztak az egyetemi rendezvényekre stb.

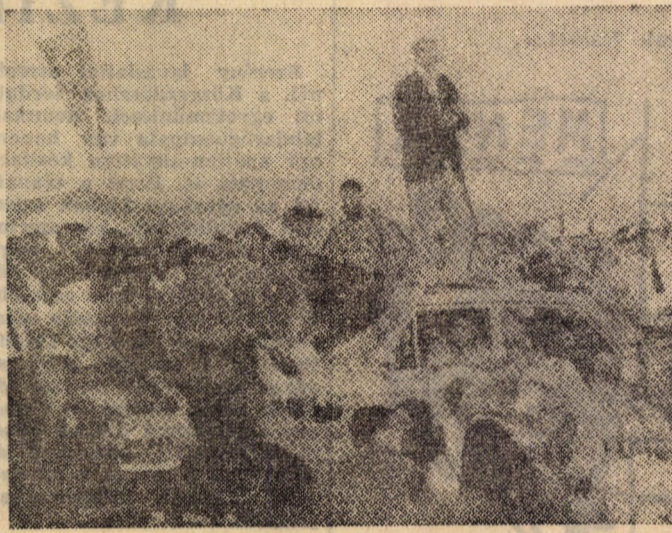
A legutóbbi elnökválasztási kampány alatt elhelyeztek egy plakátot „a diákok Scrantonért” felirattal. William Knowland, egykori szenátor és megrögzött reakciós, tiltakozott az egyetem rektoránál.

Az új tanév kezdetekor aztán közölték, hogy a politikamentességet szigorúan megkövetelik, nem lehet toborozni, tilos a pénzgyűjtés és a politikai, társadalmi akciók szervezése. Az intézkedés leginkább azokat a szervezete-

gyűlésen a diákok vezetője M. Savio bejelentette, hogy kéréseiket elutasították. Ezt követően javasolta, hogy vegyék birtokba az igazgatósági épületet és létesítsenek egy „Szabad Kalifornia Egyetemet”, ahol december 4-ig, a tervezett általános sztrájkig különböző előadásokat tartanak.

Szabadegyetem

Több mint ezer diák, tanárság, és mások vonultak a

Rendőrségi kocsik — a tüntetők szószoki emelvénye

gyűlés után az igazgatósági épülethez, énekelve a We Shall Overcome (Félükerekedünk) című dalt. A rektor körülbelül 200 tisztviselőt hazaküldött és bezáratta az összes hivatali szobát.

A „szólásszabadsági mozgalom” vezetősége diákcsoportokat indított az egyetem minden részébe, hogy pénzt gyűjtsenek élelemre. Konyhát és elsősegély állomást létesítettek. Majd előadásokat tartottak a spanyol nyelvről, a dél-amerikai tör-

egész éjjel virrasztó tömeghez.

Futószalag

A diákok megmozdulásának hátterében széles körű elégedetlenség húzódik meg, mind a hallgatók, mind az oktatók körében az egyetem „futószalag rendszere” miatt. Alapvető követelésük az, hogy a diákoknak és a tanszéknek nagyobb beleszólása legyen az egyetem ügyeibe, irányításába.

Az egyetem elnöke, Kerr 1963-ban elmondott előadásában kifejtette, hogy az egyetem afféle „gyárnak” tekintendő, amely tudományos kutatásként gondolatokat termel és ezen gondolatokat megtestesítő, egyetemet végzett embereket a hadsereg, az ipar, és a kormányzás céljainak megfelelően. Ennek ellenőrzésére a multiverzítás (kb kölcsönösség) — ahogy

A nyári csereutazások tapasztalatai

Még az elmúlt tanév folyamán kapcsolat jött létre a KISZ-vb külügyi osztálya és a Subotical Közgazdasági Főiskola között. Megbeszélték a nyári csereutazás feltételeit.

Először a Szovjetunióból hazafelé utazó 31 főnyi jugoszláv csoport töltött hazánkban három napot. Vendégeink programjának megszervezése jól sikerült, a magyar csoport utazása körül azonban több adminisztratív nehézség adódott, ezért néhányan csak egyhetes késsel tudtak elutazni Crkvenicára. Az utazás lebonyolításának legfőbb tanulságát szervezési kérdésekre kell levonnunk. Az Adriai-tenger partján a résztvevők egyébként nagyon kellemesen üdültek.

Jól sikerült a Berlii Közgazdasági Főiskolával létesített csereutazás is. Németországban zökkenőmentesen zajlott le a program és ná-

lunk is csak apróbb nehézségek adódtak, például a megbeszélte autóbusz nem állt rendelkezésre.

Legérdekesebb, ezért részletesebben is foglalkozunk vele, az általános kari III/1 alapszerv munkaakciója a Német Demokratikus Köztársaságban. A radebergi Einigkeit LPG fogadta hallgatóinkat. Három hétig dolgozott 10 fiú és 5 lány a termelőszövetkezetben, mely ingyenes szállást és étkezést biztosított számukra, ezen felül pedig 300 márka fizetést, amit teljes egészében költőpénzként lehetett felhasználni.

Az utazás itthoni költsége fejésként összesen 300 forintot tett ki (vonatjegy, utlevélkérelem, devizakérelem, ajándékok stb.) — tehát igen kedvező anyagi feltételekkel sikerült az akciót megszervezni. Nagyszerű dolog volt, hogy a háromhetes munkán túl két héti 300 márkával

a zsebben szabadon mozoghattott a csoport Németországban. Olyan kedvező feltételeket jelentett mindez, hogy okvetlenül keresni kellene hasonló kapcsolatokat.

A másik, nem éppen elhanyagolható előnye, hogy a többi csoportos turistautazásokkal szemben a külföldiekkel való kapcsolat nem korlátozódik futó ismeretségekre, hanem heteken keresztül együtt vannak velük, munkájukban, szórakozásukban. Ez az ismeretség tartalmasabb, jobban szolgálja a népek közeledését.

A magyar csoportban is örvendetes változások történtek. A közös munka jobban összekovácsolta a résztvevőket, ők is közelebb kerültek egymáshoz, megismerték és megértették egymást.

Ezeket a tapasztalatokat felhasználva, jó lenne már most elkezdni a jövő évi külföldi utazások szervezését.

F. P.

BULGÁRIAI MOZAIK

— Hol töltöd a nyarat? — kérdeztem június végén külső barátoimtól.

— Bulgáriában, üzemi gyakorlaton.

— Nagyszerű, Szófiában találkozzunk! — nevettem. — Szevasz! — üdvözöltük egymást, amikor Szófiában az utcán véletlenül összefutottunk.

Harmadik napja voltunk ekkor ott, a szófiai Központi Diákklub szimfonikus zenekara hívta meg énekkarunkat.

★

Szófiai fellépésünkre a mi Egyetemi Színpadunknak megfelelő Főiskolai Színpad színháztermében került sor. Sikerünk volt. A sok magyar és kevésbé sok bolgár néző nagy tüsszel követelte a bolgár népdalcsokor megismétlését. („Ilyenkor egész Szófia a tengerparton van” — mentegőzték később házigazdánk.) Az előadásban jelen volt Práth Károly szófiai nagykövetségünk is, aki meleg szavakkal köszöntött minket.

A következő napok városnézéssel teltek, de programunkban szerepelt még egy fellépés. Nem messze Szófiától, a hegyek között, ifjúsági építőtábor látogattunk meg. (Derekatokat fájlaló, paradicsomszedő, gyomlálógató lányok, egy szót se szóljatok! Ott a lányok ugyanúgy csákványal építik az utat, mint a fiúk.) Úgyes összevágott műsorunkkal itt is sikert arattunk. Utána a táborlakókkal együtt táncoltunk a hatalmas táborház körül.

Talán mondani sem kell, rengeteget fényképeztünk. A legkülönösebb felvételt mégis Nyfe barátunk produkálta, a rilai kolostor templomában. A kupola belsejét fényképezte, s hogy biztosabban tarthassa a gépet — no meg minél több férjen a képre — hanyatt fektet a templom közepén, és így készítette a felvételt. A kitékeredett tagokkal a padlón mocorgó fiút rögtön segíteni kész emberek vették körül: — Csak óvatosan! — mondták —, nem szabad megijeszteni! De mielőtt lefogták volna, sikerült elkészíteni a felvételt. Nyfe feltápaszkodott, hogy aztán a templomot körülvevő kerengőben megismételje mutatványát.

★

Várnában történt, hogy Adorján Laci az ebéd és a vacsora közti időben éppen a gyomrában levő úrt töltötte ki egy tejbüfében, amikor belépett az üzletbe egy ismeretlen hazánkfi.

Határozottan a pulthoz lépett — mesélte Laci — és szólt: — Aludtjejet kérek! Az eladó rámosolygott: — Molj! (kérem) — kérdezte udvariasan. A honfű megismétele szavait. A következő tíz percen ez történt: Az eladó szorgos igyekezettel mutogatta kis üzlete készletét, végigvezette ujját a tizenötféle péksüteményen, sajtokon, vajon, szörpökön és cukorkákban, megemelte a kakaós- és tejeskannát, miközben magyarunk könyörgő, síró, majd elhaló hangon ismételtette: — Aludtjejt,

Két énekkaros egy „bolgár” tevéen

nem érti? Aludtjejet akarok inni! Aludtjejet adjon!...

— Most kérjen — szóltam. — Maga magyar? — nézett rám a férfi. — Az isten szerelmére, miért nem szólt eddig?!

— Tényleg, miért nem szólt nekem hamarabb? — kérdezte tőle mi is.

— Csak nem gondolod, hogy mikor józúen eszem, elrontom az étvágyamat azzal, hogy valaki mellettem aludtjejet kanalaz?! Brrr...

★

Augusztusban szerepet cseréltünk. Ekkor mi igyekeztünk kellemessé tenni vendégeink hazánkban töltött napjait, hogy bolgároknak és magyaroknak, mindannyiunk emlékeztetének sokszor visszatérő, kellemes emléke legyen 1965 nyara.

Görög Ágnes — Váradi György

KIRÁNDULÁS

A Veres Pálné utcai kollégium Diákbizottsága október 10-én jól sikerült kirándulást rendezett Egerbe. A kiránduláson részt vett Csáki Csaba, a kollégium igazgatója, és a diákbizottság tagjai, a szobaközösségek vezetői.

Az egyetem buszával Gyöngyös, Mátrafüred, Mátraháza, Parádfestői tájain vezetett az út Egerbe. A vár és egyéb nevezetességek megtekintése után a délután a Szépasszonyvölgyben töltöttük, s szerencsésen érkezünk haza egy kellemesen eltöltött vasárnap után.

ket sújtotta, melyek a polgári küzdelmeket támogatták.

Igazságtalanság

A diákok hangulata kifejezésre jutott ebben a felkiáltásban és ellenállásban.

Az egyik hallgatót, aki félbeszakította tanulmányait, hogy minden idejét a polgári mozgalomnak szentelhesse, törvénysértés címén le tartóztatták és egy rendőrségi autóval el akarták vinni. A felháborodott hallgatók mintegy 3000 főnyi csoportja körülfogta a kocsit és 32 órán keresztül lehetetlenre tette, hogy megmozduljon, így megakadályozták társuk elhurcolását. Rendőrök százai gyülekeztek a közeli utcákban, mi alatt az egyetemisták az autót szószoki emelvénynek használták.

A „szólásszabadsági mozgalom” vezetői tárgyalásaik során nem tudtak megegyezni az egyetem vezetőivel, nem tudták elérni, hogy szabadon gyakorolhassák az egyetemen belül politikai tevékenységüket.

December másodikán egy

ténelemről, a költészetéről, a filmművészetéről, stb.

Brown, kaliforniai kormányzó anarchiának nevezte az üllősztrájkot és letartóztatási parancsot adott ki mindazon hallgatók ellen, akik nem hajlandók elhagyni az épületet.

December 4-én hajnali három órakor 500 rendőr érkezett a színhelyre és rendkívül brutális módon, 800 tüntetőt hurcoltak el, a börtönként felhasznált Santa Rita farmra. Egy szemtanú elmesélte, hogy a rendőrök a fiúkat és lányokat egyaránt kíméletlen grombasággal vosszolták el. Sokukat lábuknál fogva rángatták le a lépcsőn, és amikor ezt a módszert túl hosszadalmasnak találták, gumibotokkal estek neki az egyetemistáknak, néhányat közülük pedig egyszerűen lelökték az emeletről.

Santa Ritán a „szólásszabadság mozgalom” vezetőit magánzárkába csukták, míg a többieket százával összezűfolták egy-egy helyiségbe. A tanszékekről is többen csatlakoztak a börtön-farm körül

Gazdag társadalom

A „Nation” című hetilap vezércikkében rámutatott, hogy 1964. a „tiltakozások éve” volt az amerikai egyetemen. Clark Kerr már több mint egy évvel korábban felhívta a figyelmet arra, hogy „az egyetemi hallgatók nyugtalanok”. Profétának bizonyult — jegyzi meg a Nation cikkírója, — mert amikor ezt a véleményt elmondotta, még az általános elképzelés, hogy az egyetemisták körében az uralkodó hangulat a konformizmus, amely hajlandó elfogadni a gazdag társadalom („gazdag anyagiakban és szegény szellemiekben”) — írja az amerikai lap) álláspontját.

Habár aligha van valamilyen egyedül helyes magyarázat a diákok sokszínű tiltakozására, elmondható, hogy az egyetemisták nagy része azt nélkülözi, amit az amerikai közvélemény motivációnak, mozgatóerőnek nevez. Ezért törekednek a tiltakozásokban lenni önmagukra, ami minden bizonnyal egészségesebb, mint kuszáltságukat nemi csapongásba, unalomba, alkoholba vagy kábítószerbe fojtani. Elvetik a gazdag társadalom értékeit és ez — fejeződik be az idézett lap vezércikke — fontos tünet, és az amerikai társadalom nem engedheti meg magának hogy ne vegye tudomásul, még kevésbé, hogy megpróbálja elnyomni. (Fordította: Kékési József.)

Egy nem mindennapi útjelző tábla előtt

Próbatétel

És eljött a harmadik nap, a krízis ideje. A fiatal újságíró tekintete révetegből kódosba csapott át, homlokán megmerevedtek a pár napos barázdák, halántékára csendesen beköszöntött az első ősz hajszál. De még mozgott; fel s alá rohangált a szerkesztőségben, és időnként vad mozdulattal a levegőbe csapott.

Az idősebb kollégák megértéssel, némi izgalommal, de szó nélkül figyelték vergődését. Mindannyian tudták, az első Kényes Témával egyedül, kizárólag teljesen egyedül kell megbirkóznia. Ez a szakma Nagy Próbátétele, amely-nél elvárják, érdemes-e valaki a nyomdafestékre, avagy hasznosabb számára, ha az élet kevésbé kritikai területein próbálja pénzé tenni képzettségét.

A fiatal újságíró elszánt mozdulattal vetette le magát egy székbe, kinyitotta az írógépet, és sebesen írni kezdett. De alig ült le néhány betűt, máris felugrott és határozott léptekkel a „Főszerkesztő” feliratú ajtó felé indult. Lenyomta a kilincset — az idősebb kollégák izgatottan előrehajoltak, s lélegzetvisszafojtva figyelték mozdulatait — de aztán mégsem lépett be. Visszafordult és arcán a hamleti bizonytalanság összes jegeivel kirohant a szerkesztőségből.

Ohon hanyatt feküdt a díványon és megpróbálta gondolatait valamiféle rend-

szerbe gyömöszölni. De néhány perc múlva kimerülten elaludt. Képelete lázasan tovább dolgozott s agyában egymást kergették a kúszáképek: Azt álmodta, hogy nagy hatalom. Szabályos sorokba rendeződve, díszlépésben vonulnak előtte a Kényes Témák, és ő nagyúri gesztussal egyet-egyet kiemel közülük, megírja őket, aztán fogadja a szakmabeliek őszinte gratulációit.

Aztán a főszerkesztőjével vívott véres párbajt, megjelenszere-szemétkosárra. Az ő kezében csak a cikke volt, azal hadonászott, míg a Főnök a prémiumkiutalást szegezte mellé. Egyre hátrább és hátrább szorult, s már csak egy lépést választotta el attól, hogy belezuhanjon a Sematizmusba, amikor verejtékben úszva felébredt.

Másnap reggel kicsit törődött, gyűrött arccal, de vidáman füttyrészve ment be a szerkesztőségbe.

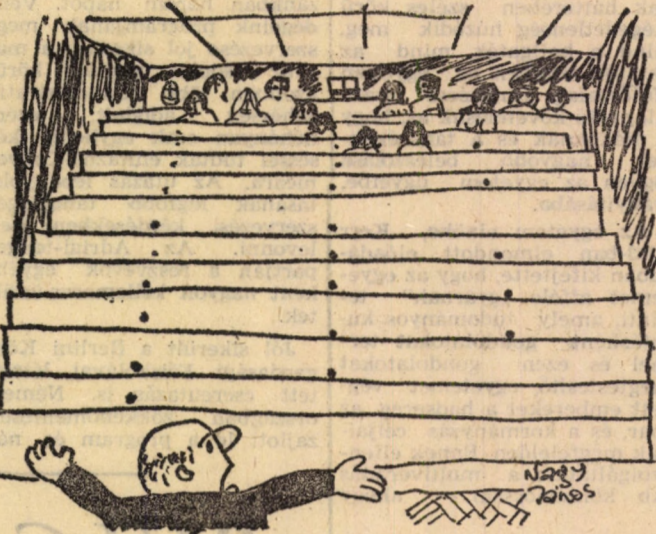
— Azt a múltkorit dolgoztam... nem írom meg — vette oda a Rovatvezetőjének. — Piti kis ügy, kár lenne különösebben felfújni...

Kávét rendelt a titkárságon, leült az írógéphez és játékos könnyedséggel egy glosszát kezdett kipotyogni rajta.

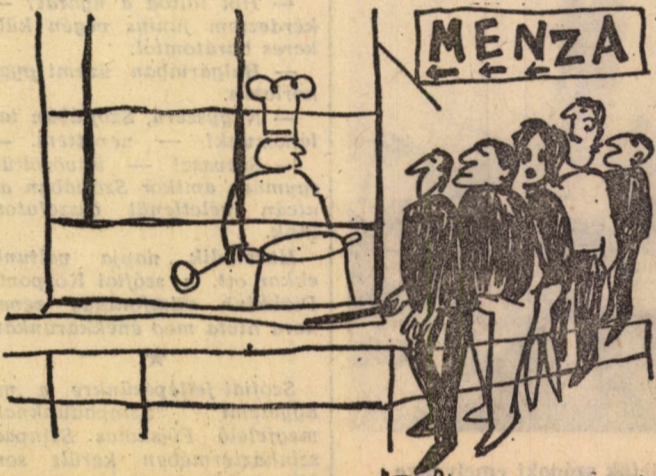
Az idősebb kollégák pillantásai megbecsülés költözött, ahogy a felszabadultan játszódozó ifjúra néztek: Keményen kiállta a próbát, mátlól fogva közéjük tartozott...

— puskás —

A Golya természetrajza

Magas helyeken rak fészket...

Kígyót-békát megeszik...

Jól tud repülni

Anyuka! Engem melyik hozott?

Licitálás

— Képzeld, szívecském, milyen öröm ért minket. A Zsuzsikánkat üdülésre viszi az iskola Balatonra.

— Az én lányom is megy, de nagyon aggódunk a férjemmel. Tudod, fiúkkal lesznek együtt. Egy meggondolatlanság, és kész a baj.

— Ó, az én lányommal ilyen nem történhet. Nem is tudod elképzelni, milyen komoly gyerekek. A könyv, a színház a mindene. De hát, tudod, így neveltük. Én a legteljesebb nyugalommal elengedném bárhová.

— Tudod, a lányom már elég sokat jár szórakozni. Persze, csak jó társaságba, és komoly helyekre, a Gellértre, a Nagyszállóba.

— Zsuzsika csak velünk együtt szokott elmenni valahová. De nem is akar egyedül. Megmondom, nagyon jól érzi magát, velünk.

— Nézd, a lányomnak most egy orvos udvarol. Ez egészen más, mint a ti esetetekben. Szóval, nem kísérhetem el. És az orvos imádja a gyereket.

— Na, persze, ne gondold, szívecském, hogy Zsuzsika azért mindig otthon ül. Nagyon komoly barátai vannak. De mondom, komoly gyerekek, mi bizunk benne.

— Azért mégis egészen más a lányommal. Ő már egy kicsit belekóstolt az éjszakai életbe. Persze, nehogy valami rosszra gondolj, szívecském. De egy héten háromszor-négy-szer elengedjük szórakozni. Természetesen, csak komoly helyekre. A Gellértre, a Nagyszállóba... Így talán már job-

ban megérted, miért aggódunk a férjemmel.

— Nincs igazad, kérlek. Igenis, mi is elengedjük a lányunkat szórakozni. Sőt, kérlek, Zsuzsika nagyon gyakran megy házi bulikba is. Gondolom, már hallottál egy-két szörnyű esetet a házi bulikról. De mi elengedjük. Nagyon érett, komoly gondolkodású gyerek. Ide is elengedem, a táborba, bár sok mindennek ki van téve. De nagyon észszel tud cselekedni.

— Kérlek, az a házi buli semmi ahhoz képest, mint amikor a lányom jár. Ha ott-hon vannak a szülők, az én lányom már nem is megy el.

— Kérlek, Zsuzsika is hajnaltalban szokott hazajárni.

— Ó, az én kislányom a múlt héten két napig nem jött haza. Azt sem tudtuk, hol van. De a ti esetetek egészen más. Persze, ha csak olvasgat mindíg a Zsuzsika, meg színházba jár, tényleg nincs mitől tartanotok.

— De kérlek, a Zsuzsika még életében nem olvasott végig egy könyvet. Szívecském, mit gondolsz te tulajdonképpen a kislányomról?

— Mégis más. Az én kislányom — nézd, nem vagyok elfogult, de egy kimondottan szép nő. Egész biztos, hogy a férjki...

— Szívecském, ezen kár vitatkozni. Majd meglátod, hogy az én kislányomat előbb...

— Ugyan kérem, hogy lehet valaki ilyen elfogult a gyerekekével szemben.

— Majd meglátod...
— Majd meglátod, hogy az én kislányomat... én, kérlek, bízom a gyerekekben.

Práger László

B. Howard:

A MI KIS KRIMINK

Furcsa jelenetre lettem figyelmes egyetemünk egyik olyan helyiségében, amelynek igénybevétele — legálábbis egyelőre — nincs külön írásbeli engedélyhez kötve. Egy sötét szemüveges, feltűrt gallérú, hórihorgas fiatalember lép be az egyik alhelyiségbe, kezében gyanús külsejű irattáska. Néhány szó szűrődik ki a fülkéből.

— Holnap éjjel háromnegyed tizenegy után 3

perccel a Millenneumi Emlékmű Töhötöm-szobrának nyergében fog lógni egy kis csomagot, benne a küldemény. Hajnali háromkor egy fekete Mercedes fékez a Normafánál és krizantémcsomaggal a kezében, kihajol belőle egy festet szemöldökű úr, aki átveszi a csomagot. A Mercedes rendszáma CM 19-64, a jelző: technikai gazdasági és társadalmi-gazdasági relációk. Ha

nem leszel ott, hajnalra már varjak fognak károgni a hulladék, melyből egy ottefejlett hentesbárd fog kiállni. Esküdj! — Esküszöm... A szomszédos fülkéből egy megszeppent, mégis boldognak tűnő ifjú lép ki és megkönnyeb-bülten felsóhajt: — Hát mégis el tudom olvasni szemínáriuma a „Szabó Kálmán”-t. Csak arra lennék még kíváncsi, nekik honnan van...

LABDARÚGÁS

Bár labdarúgócsapatunk az utóbbi négy mérkőzésen változó sikerrel szerepelt (1 győzelem, 1 döntetlen, 2 vereség), javuló teljesítménye mindenképpen elismerést érdemel. Amíg a csapat az egész tavaszi idényben összesen 7 pontot szerzett, ősszel az eddig lejátszott hat bajnoki mérkőzés után már 6 ponttal dicsekedhet!

A csapat játékeréjére jellemző, hogy a bajnokság elővárosa, a Magyar Népköztársasági Kupában negyedöntőbe jutott Magyar Posztó ellen csak nagy küzdelemben és sorozatos balszerencsével maradt alul!

Magyar Posztó—Közgazdasági Egyetem SC 1:0 (1:0)

MAFC-pálya, 50 néző, ebből 12 „Közgáz”-szurkoló. Csapatunk KOLOZSVÁRI — RAJKI, SZOBONYA, DAN-KÓ — BÁNKI, BONHARDT, BARÁTH — ALFÖLDI, MA-

KA, SZENDI, HEGEDŰS összeállításban játszott. Nagyszerű taktikai húzásnak bizonyult Bonhardtnek a fedezetorba történt visszavonása. Csapatunk — az I. féléidőben, 10 perctől eltelve, végig mezőnyfőnyben játszott, kitűnő helyzeteket dolgozott ki; de ezen a vasárnapon szinte semmi nem sikerült csatárainknak.

Csapatunk játéka alapján győzelmet érdemelt volna listavezető ellenfelével szemben. Ha játékosaink a továbbiakban is ilyen lelkesedéssel vetik magukat a küzdelemben, a jó eredmény nem maradhat el!

Horváth Géza

Lapzártakor érkezett hír:

Közgazdasági Egyetem SC—Épületem 2:1 (0:0)

A góllövő: Maka; a másik öngólként született.

KÉZILABDA

Szerény javaslattal szeretnék a Közgazdasági Egyetemünknek labdarúgócsapata van, hanem egy apátlan-nyafatlan kézilabdacsapata is. Ezzel a csapattal az egyetemi lapban sohasem foglalkoznak, bár szerintem megérdemelnék, hogy legalább elért eredményeit közöljék az újság, hiszen az utóbbi időben már harmadik mérkőzését nyeri. Ez nagy szó, ha figyelembe vesszük, hogy se edzési lehetőségük, de még edzőjük sincs. Hetenként csak egy alkalommal tudnak edzeni. Hiába áll jó képességű játékosokból a csapat, kénytelen a IX. kerületi bajnokságban játszani.

Többet kellene tehát a lapban is foglalkozni a kézilabdásokkal. Ime, mellékelem is a legutóbbi mérkőzésekről beszámoló tudósítást.

Húsos—Közgazdasági Egyetem 23:20 (13:12)

ÖSSZEÁLLÍTÁS: Kovács, Vörös, Révbíró, Szilvási, Levenda, Papp, Varga.

CSERE: Mészáros, Szolnoki. Az első féléidő 15. percében csapatunk már 9:1-re vezetett. Ezután azonban a védekezést elhanyagolták, és többször „eladták” a labdát, aminek következtében az ellenfél felzárkózott és megszerezte a vezetést.

Közgazdasági Egyetem—Mű-lakatos 30:22 (10:15)

FELÁLLÍTÁS: Kovács, Szilvási, Papp, Lukácsi, Horváth, Levenda, Révbíró.

CSERE: Vörös, Salavec. Gyenge első féléidő játék után, a második féléidőben ragyogó játékkal fordították meg az eredményt játékosaink. Jellemző például, hogy 10 gólt dobtunk addig, míg az ellenfél egyet se.

Közgazdasági Egyetem—Pálma 12:11 (5:4)

A csapat Kovács, Révbíró, Mészáros, Papp, Salavec, Lukácsi és Varga összeállításban játszott.

Sajnos, a góllövésnél hadilábon álltak, mert körülbelül 20—25 lövésük a kapufán csattant.

Közgazdasági Egyetem—Óra-Ekszer 17:10 (11:4)

FELÁLLÍTÁS: Szolnoki, Varga, Levenda, Szilvási, Lukácsi, Papp, Horváth.

CSERE: Kovács, Salavec. Csapatunk mindkét féléidőben kiegyensúlyozottan játszott, nem befolyásolták játékosainkat a játékvezető súlyos tévedései sem.

A kerületi bajnokságban jelenleg a 6. helyen állunk. Szeretnénk hátralevő mérkőzéseinken is folytatni a győzelmi sorozatot, és sikeresen helytállni a november 7-én rendezendő villámtornán.

Szolnoki Győző

Egy értékes nyolcadik helyezés

Augusztus 15. és szeptember 4. között zajlott le az idei ifjúsági sakkvilágbajnokság, Barcelonában. A versenyen egyetemünk másodéves ipar szakos hallgatója, Faragó Iván sakk-mester is részt vett.

A tizes döntőbe a legerősebb selejtezőcsoportból csoportel-sőként került be.

A döntőben hatalmas küzdelem folyt. Sajnos Faragó Iván megbetegedett, ezért három játszmát veszített. Felépülése után azonban két győzelmet aratott. Az utolsó játszmában elszendvedett veresége aztán a 4. helyről a 8. helyre vetette vissza.

Faragó Iván eredményének értékét növeli, hogy betegsége miatt nem tudta a legjobb teljesítményt nyújtani.

Az alábbiakban bemutatjuk egyik nyertes játszmáját, (Ó-indiai védelem) Bronstein argentin mester ellen.

Faragó Iván (Magyarország)—

Bronstein (Argentína)

1. d4, Hf6; 2. c4, d6; 3. Hf3, Fg4 (E lépés célja e5 keresztül-vitele és a futó játékbahozása) 4. Hc3!, c6; 5. e4, Hbd7; 6. Fe2, e5; 7. Fe3, Fe7; 8. 0-0, Vc7; 9. Hd2, Fe2, 10. Ve2, 0-0, 11. g3! (Eddig az elmélet adta úton folyt a játék. Világos tisztjei aktívák és ellenőrzik a centrumot. Cél: királyszárny támadás !!). 11. —, Be8 (Hibás terv kezdete.) 12. f4, Ff8. 13. Vf3!, (gyenge az f7 gyalog). 13. —, a6 (Sötét gyanútlan.) 14. g4!, (alkalmas taktikai fordulat. Huszárfogás fenyeget.) 14. —, e1. 15. Ff4, h6 (Jobb megoldás nem lévén.) 16. e5, Va5! (Az egyetlen taktikai lehetőség a sötét számára.) 17. cd, Vb4, 18. Hb3,

c5 !? (18... Fd6-ra 19. e5! tisztet nyer.) 19. dc, Hc5 20. e5!, (a világos csak így biztosíthatja előnyét.) 20. — Hb3, 21. ab, Vc5t. 22. Kh1, Hd7? (Sötét elszalasztja az utolsó taktikai lehetőséget.) 22... Be5-tel.) 23. Vb7, He5. 24. Fe5, Ba7! (Csapda! Ha most a vezér elmegy, védve lenne a f7. pont). 25. d7, (világos tisztet vagy bástyát nyer, tehát a továbbiakban a küzdelem egyértelmű.) 25. —, Be5. 26. Va7, Vc6t. 27. Kg1, Fc5t. 28. Bf2, Fg7. 29. d8Vt, Be8. 30. Vd5, Vc8. 31. Vf7t, Kh8. 32. Va7, (Sötét feladta!)

Panaszkönyv

A II-es előadóterem egyik felső sorában kellemetlen és váratlan meglepetés fogadja a női hallgatókat. Az egyik szék feltehetően eltörtött, ezért lefűrészelték.

A gyanútlanul arra tévedő lányok veszteséglistája: egy pár nylonharisnya. Kedves illetékesek! Javítsátok meg ezt a székelt, gondoljanak legkevésbé nőrokonaink, nőismerőseik nylonharisnyájára!

—II—

KÖZGAZDÁSZ

A Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem lapja Megjelenik kéthetenként Felelős szerkesztő: FAKLEN PÁL Szerkesztőség: Bp. IX., Dimitrov tér 8. III. emelet 381. Telefon: 186-850/138 mellék. Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. Készül a Szikra Lapnyomdában